

David Baldacci

Verlossing

A.W. Bruna Uitgevers

1

Het was een aangenaam koele, prachtig heldere herfstavond en Amos Decker was omringd door lijken. Toch werd hij deze keer niet overvallen door de elektriserende blauwe lichtsensatie die hij meestal ervoer in de buurt van één of meer doden. Daar was echter een uitstekende reden voor: dit waren geen recente doden.

Hij was terug in Burlington, Ohio, een voormalig fabrieksstadje waar hij vandaan kwam en dat betere tijden had gekend. Decker was kortgeleden in een ander Rust Belt-stadje geweest, Baronville, Pennsylvania, waar hij ternauwernood aan de dood was ontsnapt. Als hij had mogen kiezen zou hij een dergelijk mijnenveld hebben gemeden, in elk geval voorlopig, maar misschien wel voor altijd. Alleen had hij nu geen keus.

Decker was in Burlington omdat het de veertiende verjaardag was van zijn dochter Molly. Onder normale omstandigheden zou dit een blijde gebeurtenis zijn geweest, een reden voor vreugde. Maar Molly was vermoord, tegelijk met zijn vrouw Cassie en zijn zwager Johnny Sacks. Deze rampzalige gebeurtenis had plaatsgevonden kort voor Molly's tiende verjaardag en Decker had hen in hun eigen huis dood gevonden.

Dood, voor altijd. Weggerukt uit het leven, op de meest gruwelijke manier door een krankzinnige die gek was op geweld. Hun moordeenaar leefde niet meer, maar dat was geen troost voor Decker, ook al had hij er de hand in gehad dat de man dood was.

Daarom was dit verjaardagsbezoek een bezoek aan de begraafplaats. Geen taart en geen cadeautjes, alleen verse bloemen op een graf als vervanging van de allang verwelkte exemplaren van een eerder bezoek.

Hij nam aan dat hij hier altijd op Molly's verjaardag naartoe zou komen, tot hij bij zijn gezin zou worden begraven. Dat was zijn langetermijnplan, en een ander plan had hij nooit overwogen.

Hij ging verzitten; hij zat op de bank van hout met gietijzer die naast de beide graven stond. De bank was een cadeau geweest van het politiekorps van Burlington waar Decker ooit had gewerkt, eerst als straatagent en later als rechercheur Moordzaken. Op de bank zat een verweerd koperen plaatje met de tekst: *Ter herinnering aan Cassie en Molly Decker.*

Decker was bijna alleen op de kleine begraafplaats. De enige andere bezoeker was zijn FBI-partner Alex Jamison.

Jamison stond op een respectvolle afstand terwijl haar partner zijn gezin bezocht. Ze was ruim twaalf jaar jonger dan Decker, die midden veertig was. Ze was journaliste geweest, maar na haar opleiding aan de Training Academy van de FBI in Quantico, Virginia, was ze beëdigd special agent van de FBI. Volgens een eerdere afspraak was ze meteen teruggestuurd naar de taskforce waarvan zij en Decker deel uitmaakten, net als de twee andere oudgediende agenten Ross Bogart en Todd Milligan.

Terwijl Decker naast de graven zat vervloekte hij zijn hyperthy-mesie. Zijn perfecte geheugen was veroorzaakt op het footballveld tijdens een NFL-wedstrijd door een gemene klap vanuit zijn blinde hoek, waardoor een traumatisch hersenletsel was ontstaan. Toen Decker uit zijn coma ontwaakte kon hij zich alles herinneren en niets meer vergeten. Dat leek een fantastische vaardigheid, maar had feitelijk een afschuwelijk nadeel, want daardoor zouden, ondanks het verstrijken van de tijd, de details van pijnlijke herinneringen nooit minder duidelijk worden. Zoals de herinnering waarmee hij nu werd geconfronteerd. Gezien de overweldigend intense manier waarop hij zich hun dood herinnerde zouden Cassie en Molly net zo goed vandaag in plaats van vier jaar geleden vermoord kunnen zijn.

Hij las de namen en inscripties op de grafstenen, ook al wist hij natuurlijk wat erop stond. Hij was hiernaartoe gekomen omdat hij heel veel tegen zijn gezin wilde zeggen, maar om onduidelijke redenen was hij nu niet in staat de woorden uit te spreken.

Nou ja, zo onduidelijk waren die redenen nu ook weer niet. Zijn hersenletsel dat had geleid tot zijn perfecte geheugen had ook zijn persoonlijkheid veranderd. Zijn vroegere uitstekende sociale vaardigheden waren bijna volkomen verdwenen, waardoor hij er moeite mee had om zijn gevoelens te uiten en om met mensen om te gaan.

In gedachten riep hij eerst het beeld op van zijn dochter. Hij zag haar duidelijk voor zich: het krullende haar, de glimlach, de wangen. Daarna het beeld van zijn vrouw Cassie: de steun en toeverlaat van hun gezin, de vrouw die had voorkomen dat hij aan zijn toestand bezweek, die hem had gedwongen met andere mensen om te gaan en voor zover mogelijk weer de man te worden die hij was geweest.

Hij kromp in elkaar, omdat het gewoon fysiek pijn deed om zo dicht bij hen te zijn, omdat zij dood waren en hij leefde. Er waren veel dagen, misschien zelfs de meeste dagen, waarop hij dat feit gewoon niet kon accepteren.

Hij keek naar Jamison, die zo'n dertig meter verderop tegen een dikke eik leunde. Ze was een goede vriendin en een uitstekende collega, maar volkomen machteloos om hem te helpen met wat hij nu doormaakte. Daarna keek hij weer naar de graven, bukte zich en legde de bossen bloemen die hij had meegebracht op de beide graven.

‘Amos Decker?’

Toen Decker opkeek zag hij een oudere man die langzaam naar hem toe liep. Hij kwam opeens tevoorschijn uit de schemering van de al langer wordende schaduwen. Toen de man dichterbij was leek hij zelf bijna een geest: vreselijk mager en met een gelig gezicht.

Jamison had de man al gezien voordat Decker hem zag en beende naar hen toe. De man kon gewoon iemand uit het stadje zijn die Decker kende, of het was iets anders. Jamison wist dat er met Amos Decker vaak vreemde dingen gebeurden. Haar hand ging naar de kolf van haar pistool dat in de holster op haar rechterheup zat. Gewoon voor het geval dat.

Decker bekeek de man. Hij zag er niet alleen ongezond uit, maar schuifelde op een manier die Decker vaker had gezien. Hij liep niet zo vanwege zijn leeftijd of een gebrek. Nee, zo liep iemand die eraan gewend was om met enkelboeien om te lopen.

Hij is een ex-gevangene, dacht Decker.

En er was nog iets. Zoals Decker wel vaker overkwam zag hij een kleur die verband hield met de man. Dat kwam doordat hij ook synesthesie had, waardoor hij kleuren koppelde aan ongewone zaken, zoals de dood of cijfers.

De kleur voor deze man was donkerrood en dat was een nieuwe kleur voor Decker. *Wat betekent donkerrood in vredesnaam?* ‘Wie

bent u?’ vroeg hij. Hij stond op en veegde de modder van zijn knieën.

‘Het verbaast me niet dat je me niet herkent. De gevangenis verandert je. Dat heb ik denk ik aan jou te danken.’

Hij had dus inderdáád gevangengezeten.

Jamison had dit ook gehoord en begon sneller te lopen. Ze trok zelfs al half haar pistool, bang dat de oude man hier was om wraak te nemen op Decker. Haar partner had in zijn carrière veel mensen achter de tralies gezet en deze man was er kennelijk een van.

Decker keek onderzoekend naar de man die ongeveer anderhalve meter voor hem bleef staan. Decker was een beer van een man, hij was 1 meter 95 en woog zo’n 135 kilo. Met Jamisons steun en aanmoediging om meer te bewegen en gezonder te eten had hij de afgelopen twee jaar meer bewogen en gezonder gegeten, waardoor hij zo’n 45 kilo was afgevallen. Dit was zeg maar zo ‘slank’ als hij ooit zou zijn.

De oudere man was ongeveer 1 meter 82, maar Decker dacht dat hij niet meer dan 62 kilo kon wegen. Zijn bovenlichaam was ongeveer even omvangrijk als een van Deckers bovenbenen. Van dichtbij leek zijn huid broos, als oud perkament dat bijna uit elkaar viel. De man hoestte wat slijm op, draaide zijn hoofd opzij en spuugde het uit op de gewijde grond. ‘Weet je zeker dat je me niet herkent? Krijg je niet zo’n rare herinnering of zo?’

Decker vroeg: ‘Wie heeft je dat verteld?’

‘Je vroegere partner.’

‘Mary Lancaster?’

De man knikte. ‘Zij vertelde me dat je hier misschien zou zijn.’

‘Waarom in vredesnaam?’

‘Ik ben Meryl Hawkins,’ zei de man, alsof dat ook een soort verklaring was voor zijn aanwezigheid hier.

Deckers mond viel een beetje open.

Hawkins glimlachte om deze reactie, hoewel die glimlach zijn ogen niet bereikte. Die waren licht en onbewogen, met misschien nog een heel klein beetje leven erin. ‘Nu weet je het weer, hè?’

‘Waarom zit je niet in de gevangenis? Je kreeg levenslang, zonder voorwaardelijke vrijlating.’

Jamison was nu bij hen en ging tussen Decker en Hawkins in staan.

Hawkins knikte tegen haar. ‘Jij bent zijn nieuwe partner, Alex Jamison. Lancaster vertelde me ook over jou.’ Toen keek hij Decker

weer aan. ‘Om je vraag te beantwoorden, ik zit niet meer in de gevangenis omdat ik terminale kanker heb, een van de ergste soorten, alvleesklierkanker. Overlevingspercentage na vijf jaar is nul, hebben ze me verteld, en dat is dus mét chemo en bestraling en dat soort dingen, die ik me allemaal niet kan permitteren.’ Hij raakte zijn gezicht aan. ‘Geelzucht. Zodra je dit hebt is het veel te laat om er nog iets aan te doen. En het is uitgezaaid, wat betekent dat de kanker me vanbinnen helemaal opvreet. Ook mijn hersens inmiddels. Voor mij is dit de laatste zet. Geen twijfel aan, ik ga dood. Verdomd, op z’n best heb ik misschien nog een week.’

‘Waarom is dat een reden u vrij te laten?’ vroeg Jamison.

Hawkins haalde zijn schouders op. ‘Dat noemen ze vrijlating wegens bijzondere omstandigheden. Meestal moet een gevangene zoiets aanvragen, maar ze kwamen zelf met de papieren naar mijn cel. Ik vulde ze in, zij regelden dat de artsen het fatterden en nu ben ik vrij. Weet je, de staat wilde de rekening voor mijn behandeling niet betalen. Ik zat in een van die particuliere gevangenissen. Die sturen de rekening door aan de staat, maar krijgen niet alles vergoed. Dat wordt duur. Is slecht voor hun financiële plaatje. Ze denken dat ik nu ongevaarlijk ben. Ik was achtenvijftig toen ik naar de gevangenis ging. Nu ben ik zeventig, maar ik zie eruit als honderd, dat weet ik best. Dankzij een heleboel medicijnen kan ik lopen en praten. Als ik hier vertrokken ben ga ik weer een paar uur overgeven en slik dan genoeg pillen om even te slapen.’

Jamison zei: ‘Als u pijnstillers gebruikt die door een arts worden voorgeschreven is er iemand die u helpt.’

‘Ik zei niet dat ze door een arts waren voorgeschreven, toch? En dat is dus ook niet zo. Maar ik heb ze wel nodig. Ze stoppen me echt niet weer in de gevangenis omdat ik illegale pijnstillers koop. Dat is te duur.’ Hij grinnikte. ‘Als ik dat had geweten was ik jaren geleden al ziek geworden.’

‘Bedoelt u dat ze niet hebben geregeld dat u wordt geholpen nu u vrij bent?’ vroeg Jamison ongelovig.

‘Ze zeiden dat een hospice me wel zou opnemen, maar ik kon daar onmogelijk naartoe. Ik wil daar ook niet naartoe, want ik wil hier zijn.’ Hawkins keek Decker strak aan.

‘Wat wil je van me?’ vroeg Decker.

Hawkins wees naar hem. ‘Jij hebt me in de gevangenis gekregen. Maar je zat fout, ik ben onschuldig.’

‘Dat zeggen ze toch allemaal?’ zei Jamison sceptisch.

Hawkins haalde zijn schouders weer op. ‘Ik weet het alleen van mezelf.’ Hij keek Decker weer aan. ‘Lancaster denkt dat ik onschuldig ben.’

‘Dat geloof ik niet,’ zei Decker.

‘Vraag het haar maar. Daarom vertelde ze me waar je was.’ Hij zweeg even en keek naar de donkere lucht. ‘Je krijgt nog een kans om het goed te maken. Misschien kun je dat doen terwijl ik nog leef. Zo niet, dan is dat prima, áls je het maar doet. Dan is dat mijn nalatenschap,’ voegde hij er grijnzend aan toe.

‘Hij zit nu bij de FBI,’ zei Jamison. ‘Burlington en uw zaak liggen nu buiten zijn jurisdictie.’

Hawkins keek verbaasd. ‘Hoorde dat je de waarheid belangrijk vindt, Decker. Ja toch? Als dat niet zo is, heb ik voor niets een lange reis gemaakt.’

Toen Decker niet antwoordde, haalde Hawkins een vel papier uit zijn zak. ‘Ik ben de komende dagen in de stad. Dit is het adres. Misschien zie ik je nog, maar misschien ook niet. Maar als je niet komt, dan kun je in het hiernamaals de pot op.’

Decker nam het papier aan, maar zei nog steeds niets.

Hawkins keek naar de twee graven. ‘Lancaster vertelde me over je gezin. Ben blij dat je hebt ontdekt wie ze heeft vermoord. Maar ik neem aan dat je nog steeds last hebt van schuldgevoelens, ook al was je onschuldig. Ik weet precies hoe dat voelt.’ Hawkins draaide zich om en liep langzaam weg tussen de graven door tot de duisternis hem helemaal opslokte.

Jamison zei tegen Decker: ‘Oké, ik weet hier niets van, maar toch is dit belachelijk. Hij zit je gewoon te jennen, hij wil je een schuldgevoel aanpraten. En ik vind het schandalig dat die man hiernaartoe komt en je lastigvalt terwijl jij probeert... probeert wat tijd met je gezin door te brengen.’

Decker keek naar het papier. Aan zijn blik was te zien dat hij toch was gaan twijfelen.

Jamison keek hem aan en zei berustend: ‘Je gaat hem opzoeken, hè?’
‘Niet voordat ik iemand anders heb opgezocht.’

2

Decker stond in zijn eentje op de veranda. Hij had Jamison gevraagd niet met hem mee te gaan. Hij wilde dit bezoek alleen afleggen, om verschillende redenen. Hij herinnerde zich elke vierkante centimeter van deze meer dan veertig jaar oude boerderij. Dat kwam niet alleen door zijn perfecte geheugen, maar ook doordat dit huis bijna een exacte kopie was van het huis waar hij ooit met zijn gezin had gewoond.

Mary Lancaster, haar man Earl en hun dochter Sandy woonden hier al zo lang als Lancaster bij de politie van Burlington werkte, omdat Sandy hulpbehoevend was en altijd veel tijd en aandacht nodig had. Mary was heel lang de voornaamste kostwinner van het gezin geweest.

Decker liep naar de deur en wilde net aankloppen toen de deur openging.

Mary stond voor hem, gekleed in een vale spijkerbroek, een felrode trui en donkerblauwe sportschoenen. Haar haar was vroeger lichtblond geweest, maar was nu doorschoten met grijs, en het hing slap tot op haar schouders. Ze had een sigaret in haar hand; de rook kringelde omhoog langs haar slanke bovenbeen. Haar gezicht was even rimpelig als een duimafdruk. Lancaster was net zo oud als Decker, maar leek wel tien jaar ouder. ‘Dacht al dat ik je vanavond zou zien,’ zei ze met een schorre rokersstem. ‘Kom binnen.’

Hij keek of haar linkerhand nog trilde, haar pistoolhand. Dat was niet zo. *Oké, dat is goed.*

Ze draaide zich om en hij liep achter de veel kleinere vrouw aan naar binnen en deed de deur achter zich dicht. Ze was een sleepboot die een vrachtschip veilig de haven binnenloodste. Of misschien op de klippen liet lopen, dat wist hij niet. Nog niet.

Het viel Decker ook op dat Lancaster, die altijd al mager was ge-

weest, nu zelfs nog dunner was. In haar wijde kleren leken haar botten in vreemde hoeken uit te steken, alsof er verschillende kleeerhangers in zaten.

‘Werkte de kauwgum niet meer?’ vroeg hij met een blik op haar brandende sigaret.

Ze zaten in de woonkamer, een klein vertrek vol speelgoed, stapels kranten, geopende kartonnen dozen en een laag rommel die gewoon tastbaar was. Zo was het altijd geweest in haar huis, wist hij. Voordat Decker het stadje verliet hadden ze via een bedrijf huishoudelijke hulp gehad, maar dat bracht nieuwe problemen met zich mee. Ze hadden waarschijnlijk besloten dat hopeloze rotzooi de voorkeur had.

Ze nam een trekje van haar Camel en blies de rook uit via haar neusgaten. ‘Ik mag van mezelf één sigaret per dag roken, ongeveer op dit tijdstip, en alleen als Earl en Sandy niet thuis zijn. Daarna spuit ik een heleboel Febreze in het rond.’

Decker snoof even en hoestte. ‘Dan moet je meer Febreze gebruiken.’

‘Meryl Hawkins heeft je kennelijk gevonden?’

Decker knikte. ‘Hij zei dat jij hem had verteld waar ik was.’

‘Klopt.’

‘Dat was ongepast. Je wist waarom ik in de stad was. Dat had ik je verteld.’

Ze leunde achterover en krabde met haar nagel een vlekje van haar gezicht. ‘Nou, ik heb het echt niet zomaar gedaan en ik dacht dat je het wilde weten.’

‘Hawkins zei ook dat jij hem gelooft.’

‘Dan overdreef hij. Ik zei tegen hem dat ik zijn standpunt wel begreep.’

‘En dat is?’

‘Als hij niet onschuldig is, waarom zou hij hier dan naartoe komen terwijl hij stervende is om ons te vragen zijn naam te zuiveren?’

‘Ik kan slechts één reden bedenken: om daar voordeel uit te halen.’

Ze nam nog een trekje en schudde haar hoofd. ‘Zo zie ik het niet. Als je weet dat je doodgaat ga je anders denken, dan heb je geen tijd meer te verliezen.’

Decker keek naar de geopende dozen. ‘Gaan jullie verhuizen?’

‘Misschien.’

‘Misschien? Hoezo weet je dat niet zeker?’

Lancaster haalde haar schouders op. ‘Wat is zeker in het leven?’

‘Hoe is het in Burlington?’

‘Het gaat z’n gangetje.’

‘De werkloosheid in het land is afgenomen.’

‘Ja, we hebben hier een heleboel banen waar je tien dollar per uur mee verdient. Maar petje af als je van twintigduizend dollar per jaar kunt leven!’

‘Waar zijn Earl en Sandy?’

‘Naar een bijeenkomst van school. Earl gaat daar vaker naartoe dan ik. Werk is nogal hectisch de laatste tijd. Als het slecht gaat worden er slechte misdaden gepleegd. Een heleboel drugsgerelateerde zaken.’

‘Ja, dat heb ik gemerkt. Waarom kwam Hawkins naar jou toe?’

‘Omdat we samen aan die zaak hebben gewerkt, Decker. Het was ons eerste moordonderzoek.’

‘Wanneer is hij vrijgekomen? En is hij echt terminaal? Zo ziet hij er wel uit.’

‘Hij kwam twee dagen geleden het bureau binnen. Ik schrok me dood. Eerst dacht ik dat hij was ontsnapt of zo. Ik geloofde zijn verhaal niet en deed meteen navraag bij de gevangenis. Het is waar wat hij vertelt over zijn kanker en over zijn vrijlating.’

‘Zodat ze terminaal zieke gevangenen gewoon weg kunnen sturen om in hun eentje te sterven?’

‘Sommigen beschouwen dit kennelijk als een goede manier om kosten te besparen.’

‘Hij zei dat hij nog een paar dagen in de stad is. Hij logeert in de Residence Inn.’

‘Waar jij vroeger woonde.’

‘Hij zou wel wat dikker mogen worden, maar ik denk niet dat hij veel eetlust heeft. Hij zegt dat hij het vooral volhoudt door pijnstillers die hij op straat koopt.’

‘Trieste zaak.’

‘Hij wil me weer spreken.’

Ze nam weer een trekje. ‘Dat geloof ik meteen.’

‘Hij kwam naar me toe op de begraafplaats!’

Lancaster nam nog een uitgebreide trek van haar sigaret en drukte hem toen uit in de asbak op het tafeltje naast haar stoel. Ze keek er met een verlangende blik naar. ‘Dat spijt me. Toen hij vandaag naar het bureau kwam en naar je vroeg heb ik hem niet verteld waarom je in de stad was, maar wel over je gezin. En ik zei niet dat hij naar de begraafplaats moest gaan.’ Ze keek Decker met haar lichte ogen onderzoekend aan. ‘Ik neem aan dat je die zaak in gedachten tot in detail hebt doorgenomen?’

‘Inderdaad. En ik zie geen enkel probleem met wat wij hebben gedaan. We hebben de plaats delict onderzocht en bewijzen verzameld. Die bewijzen wezen als een laserstraal naar Hawkins. Hij werd gearresteerd en berecht. Wij hebben getuigd. Hawkins’ advocaat heeft hem verdedigd en ons tijdens een kruisverhoor het vuur na aan de schenen gelegd. En de jury heeft hem veroordeeld. Hij kreeg levenslang zonder voorwaardelijke vrijlating, terwijl hij de doodstraf had kunnen krijgen. Dat vond ik allemaal terecht.’

Lancaster leunde achterover in haar stoel.

Decker keek haar aan. ‘Je ziet er niet goed uit, Mary.’

‘Ik zie er al tien jaar niet goed uit, Amos. Jij zou dat moeten weten.’
‘Maar toch.’

‘Je bent behoorlijk afgefallen sinds je vertrek, Amos.’

‘Dat is vooral aan Jamison te danken. Zij heeft me overgehaald te gaan trainen en ze let op mijn dieet. Zij maakt veel maaltijden zelf klaar, allemaal salades en groentes, en tofoe! En ze heeft haar FBI-badje gekregen en daar keihard voor gewerkt. Ben heel trots op haar.’

‘Dus jullie wonen samen?’ vroeg Lancaster met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Dat is zo, in de zin dat we in hetzelfde appartement in D.C. wonen.’

‘Oké, jullie zijn dus meer dan collega’s?’

‘Mary, ik ben veel ouder dan zij.’

‘Je hebt mijn vraag niet beantwoord. En misschien weet je dat niet, maar heel veel oudere mannen hebben een relatie met een veel jongere vrouw.’

‘Nee, we zijn niet meer dan collega’s.’

‘Oké.’ Ze leunde naar voren. ‘En, Hawkins?’

‘Waarom twijfel je? Het was een overduidelijke zaak.’

‘Misschien wel té duidelijk.’

‘Dat slaat nergens op. En welke bewijzen heb je?’

‘Ik heb geen bewijzen. En ik weet niet of hij wel of niet de waarheid spreekt. Ik denk alleen dat het, omdat de man doodgaat en hier is teruggekomen om zijn naam te zuiveren, misschien een hernieuwd onderzoek waard is.’

Decker leek niet overtuigd, maar zei: ‘Oké, zullen we dat nu dan maar doen?’

‘Wat?’ vroeg ze geschrokken.

‘Laten we naar de plek gaan waar die moorden zijn gepleegd. Ik weet zeker dat daar nog steeds niemand woont, niet na wat daar is gebeurd.’ Hij zweeg even. ‘Net zoals in mijn vroegere huis.’

‘Nou, daar vergis je je in. Er woont wél iemand in je oude huis.’

Deckers mond viel open. ‘Wie dan?’

‘Een jong stel met een dochtertje. De Hendersons.’

‘Ken je hen?’

‘Niet echt, maar ik weet dat ze daar ongeveer zes maanden geleden zijn komen wonen.’

‘En dat andere huis? Woont daar nu ook iemand?’

‘Een jaar of vijf geleden wel, maar die zijn ongeveer een jaar geleden vertrokken toen de plasticfabriek net als alle andere fabrieken in het Midwesten werd gesloten en naar het buitenland verplaatst. Sinds die tijd staat het leeg.’

Decker stond op. ‘Oké, ga je mee? Net als vroeger.’

‘Ik heb niet zoveel behoefte aan “vroeger”. Toch stond ze op en pakte een jas van een haak aan de muur. ‘Wat doen we als blijkt dat Hawkins de waarheid vertelt?’ vroeg ze terwijl ze naar de deur liepen.

‘Dan moeten we uitzoeken wie het wel heeft gedaan. Maar zover zijn we nog niet. Nog lang niet zelfs.’

‘Je werkt hier niet meer, Decker. Het is je werk niet om hier na al die tijd op zoek te gaan naar een moordenaar.’

‘Moordenaars zoeken is mijn enige werk. Maakt niet uit waar ze zijn.’

3

Het huis van de familie Richards, de plaats delict van dertien jaar geleden. Het stond aan een grindweg met diepe voren erin. Twee huizen links en twee huizen rechts, en het huis van de Richards aan het einde van de doodlopende straat op een halve hectare vol dood gras en grote overgroeide struiken. Destijds was het verlaten en griezelig en nu, ruim tien jaar later, was dat zelfs nog erger.

Ze stopten voor het huis en stapten uit Deckers auto. Lancaster rilde een beetje, en niet alleen door de koele avond.

‘Veel is er niet veranderd,’ zei Decker.

‘Het gezin dat hier woonde heeft het een beetje opgeknaapt voordat ze weer vertrokken. Dat was ook nodig. Vooral binnen: verf en vloerbedekking, dat soort dingen. Het had toen al lang leeggestaan. Niemand wilde hier wonen na wat er was gebeurd.’

‘Je zou verwachten dat een bankier in een leuker huis zou wonen.’

‘Hij werkte bij een bank van lening. Die verdienen weinig, vooral in een stadje zoals dit. En dit huis is veel groter dan het mijne, Decker, en het heeft veel meer land.’

Ze liepen de voorveranda op en Decker voelde aan de voordeur. ‘Op slot.’

‘Nou, waarom maak je hem dan niet open?’ vroeg Lancaster.

‘Geef je me toestemming in te breken?’

‘Zou niet de eerste keer zijn. En het is niet zo dat we een plaats delict verknoeien.’

Decker sloeg een zijraampje in, stak zijn hand naar binnen en maakte de deur open. Hij knipte zijn zaklamp aan en liep samen met haar naar binnen.

‘Herinner je je dit nog?’ zei Lancaster. ‘Dat is natuurlijk een retorische vraag.’

Decker leek niet te luisteren. In gedachten was hij een pas aange-

stelde rechercheur Moordzaken nadat hij tien jaar lang als straatagent had gewerkt en zich daarna enkele jaren had beziggehouden met berovingen, inbraken en drugszaken. Hij en Lancaster waren naar het huis van de Richards gestuurd, nadat de eerste agenten die ter plaatse waren een verstoring en doden hadden gemeld. Omdat dit hun eerst moordonderzoek was wilden ze het geen van beiden verknoeien.

Lancaster droeg nog maar net het uniform en had zich niet opge-maakt, alsof ze er minder vrouwelijk wilde uitzien. Ze was de enige vrouw bij het hele korps die niet aan een bureau zat, typte of koffie voor de mannen zette. De enige vrouw die een wapen mocht dragen, mensen mocht arresteren en ze hun rechten mocht voorlezen. En hen mocht doodschieten als dat absoluut noodzakelijk was.

Toen rookte ze nog niet. Daar begon ze pas mee toen ze als rechercheur samenwerkte met Decker, steeds meer tijd met dode mensen doorbracht en probeerde de moordenaars te vinden die hen met geweld van hun leven hadden beroofd. Ze was toen ook zwaarder, maar dat was een gezond gewicht geweest. Lancaster had de naam gekregen van een rustige, systematisch werkende agent die elke situatie aanging met drie of vier verschillende plannen van aanpak. Ze raakte nergens door van slag. Als straatagent had ze ontelbare eervolle vermeldingen gekregen voor haar gedrag, en iedereen was levend uit die situaties gekomen. Als rechercheur had ze zich op precies dezelfde manier gedragen.

Decker had echter de naam dat hij de meest eigenzinnige klootzak was die ooit het uniform van de politie van Burlington had gedragen. Toch kon niemand ontkennen dat hij in feite enorm waardevol was. Hij was pas echt enorm waardevol geworden toen hij rechercheur werd en als partner werd aangewezen van Mary Lancaster. Er was geen zaak die hun was toegewezen die ze niet oplosten. Dat was een score waar elk ander politiekorps, groot of klein, jaloers op zou zijn.

Voordat ze partners werden kenden ze elkaar al doordat ze tegelijk aan hun opleiding waren begonnen, maar daarna hadden ze professioneel weinig contact gehad tot ze hun uniform verruilden voor de burgerkleding van rechercheur.

Nu nam Decker die avond in gedachten stap voor stap door, terwijl

Lancaster in een hoek van de woonkamer naar hem stond te kijken. ‘Agenten kwamen hierheen na een melding over een verstoring. Melding kwam binnen om 21.35 uur. Binnen vijf minuten waren hier twee patrouillewagens. Eén minuut later, nadat ze de omgeving van het huis hadden gecheckt, gingen ze naar binnen. De voordeur zat niet op slot.’

Hij liep naar een ander deel van de kamer. ‘Slachtoffer 1, David Katz, werd hier gevonden,’ zei hij en hij wees naar een plek bij de deuropening naar de keuken. ‘Vijfendertig. Twee schoten, eerste in zijn linkerslaap, tweede in zijn achterhoofd. Beide dodelijk.’ Hij wees naar een andere plek vlak naast de deur. ‘Bierflesje hier gevonden. Zijn vingerafdrukken erop. Was niet gebroken, maar de vloer lag vol bier.’

‘Katz was eigenaar van een plaatselijk restaurant, de American Grill,’ zei Lancaster. ‘Hij was hier op bezoek.’

‘En er was geen enkel bewijs dat hij het doelwit kan zijn geweest,’ zei Decker.

‘Geen enkel,’ beaamde Lancaster. ‘Verkeerde plaats, verkeerde tijd. Net als Ron Goldman in de zaak-O.J. Simpson. Echt stomme pech voor hem.’

Ze liepen de keuken in met vies linoleum, bekraste kasten en een verroeste gootsteen.

‘Slachtoffer 2, Donald Richards. Werd door iedereen Don genoemd. Vierenveertig. Werkte bij een bank van lening. Eén schot door het hart, hij lag hier, ook hij was op slag dood.’

Lancaster knikte. ‘Hij kende Katz doordat de bank Katz kort daarvoor een lening had toegekend voor het American Grill-project.’

Decker liep de woonkamer weer in en keek naar de trap. ‘Nu de laatste twee slachtoffers.’

Ze liepen naar boven en bleven op de overloop staan.

‘Deze twee slaapkamers.’ Hij wees naar twee deuren tegenover elkaar. Hij duwde de linkerdeur open en liep de kamer in. Lancaster volgde hem.

‘Slachtoffer 3,’ zei Decker. ‘Abigail “Abby” Richards. Twaalf.’

‘Zij was gewurgd. Werd op het bed gevonden. Aan de wonden was te zien dat een soort touw was gebruikt. Dat heeft de moordenaar meegenomen.’

‘Zij was niet meteen dood,’ zei Decker.

‘Nee, ze heeft zich heftig verzet.’

‘En kreeg daarbij het DNA van Meryl Hawkins onder haar nagels,’ zei Decker. ‘Dus heeft ze hem wel verslagen, op een bepaalde manier.’

Decker liep langs Lancaster de kamer uit, stak de hal over en liep de andere slaapkamer in, gevolgd door Lancaster.

Decker liep naar een plek vlak bij de muur en zei: ‘Slachtoffer 4. Frankie Richards. Veertien. Was net begonnen op Burlington High. Werd hier op de grond gevonden. Eén schot door het hart.’

‘We vonden wat verstopte drugspullen en genoeg geld om te mogen aannemen dat hij niet alleen drugs gebruikte, maar er ook in dealde, maar dat hebben we nooit met die moorden in verband kunnen brengen. We hebben de man opgespoord die hem de drugs leverde, Karl Stevens, een kleine vis. Dat was zeker niet de reden voor de moord op vier mensen. En Stevens had een ijzersterk alibi.’

Decker knikte. ‘Oké, wij werden erbij gehaald om 22.21 uur. We stapten in de auto en waren hier veertien minuten later.’ Hij leunde tegen de muur en keek naar buiten door het raam dat uitkeek op de straat. ‘Vier huizen vlakbij en in twee waren die avond mensen. Niemand in die huizen zag of hoorde iets. De moordenaar kwam en ging zonder dat iemand hem zag of hoorde.’

‘Maar toen we het huis doorzochten vond je iets wat dat allemaal veranderde.’

Decker liep voor haar de trap af en de woonkamer in. ‘Een duimafdruk op die lichtsakelaar en bloed van Katz.’

‘En huid, bloed en DNA van de dader onder Abby’s vingernagels. Tijdens de worsteling met haar aanvaller.’

‘Hij wurgt haar met een touw en ze pakt hem bij zijn armen om hem tegen te houden, dus dan krijgt ze dat materiaal onder haar nagels. Dat weet iedereen die ooit een aflevering van CSI heeft gezien.’

Lancaster haalde een pakje sigaretten uit haar zak.

Decker keek ernaar terwijl ze een sigaret opstak. ‘Rook je vandaag je sigaret van morgen alvast?’

‘Het is bijna middernacht. En ik ben gestrest. Neem me het verdomme dus niet kwalijk.’ Ze tikte as op de grond. ‘Hawkins’ vingerafdrukken zaten in de database doordat het bedrijf waar hij eerder voor had gewerkt weleens voor het ministerie van Defensie werkte. Zij namen de vingerafdrukken en deden een antecedentenonder-

zoek van iedereen die daar wilde werken. Toen de afdruk overeenkwam met die van Hawkins in de database kregen we een huiszoekingsbevel voor zijn huis.’

Decker nam het verhaal over. ‘Op basis van die afdruk werd hij gearresteerd en naar het bureau gebracht, waar zijn wangslimvlies werd afgenomen. Het DNA daarvan kwam overeen met het DNA dat onder Abby’s nagels was gevonden. Hij had geen alibi voor die hele avond en nacht. Toen zijn huis werd doorzocht vonden ze een .45 kaliber pistool, verstopt in een doos achter een muur in zijn kast, en het ballistisch onderzoek wees uit dat dit het moordwapen was. Hij zei dat het wapen niet van hem was en dat hij niet wist hoe het daar was gekomen. Hij zei dat hij die geheime ruimte niet eens kende. We hebben het pistool getraceerd. Het was ongeveer twee jaar eerder gestolen uit een wapenwinkel. Serienummer afgevijld. Daarna waarschijnlijk voor allerlei misdaden gebruikt. En toen kwam het in Hawkins’ kast terecht.’ Decker keek zijn oude partner aan. ‘Wat de vraag opwerpt waarom jij denkt dat we ons vergisten. Volgens mij is de zaak overduidelijk.’

Lancaster speelde met de sigaret. ‘Ik zeg het nog een keer: een man die stervende is neemt de tijd hiernaartoe te komen om zijn naam te zuiveren. Hij weet dat het er slecht voor hem uitziet, dus waarom zou hij de weinige tijd die hem rest verspillen?’

‘Wat zou hij anders moeten doen?’ voerde Decker aan. ‘Ik zeg niet dat hij naar dit huis kwam om vier mensen te vermoorden. Hawkins kwam hier waarschijnlijk naartoe om een minder zware misdaad te plegen, een inbraak of zo, en dat liep uit de hand. Misdadigers raken over hun toeren als ze gestrest zijn.’

‘Maar je kent zijn motief voor de misdaad,’ zei Lancaster. ‘Dat kwam tijdens het proces naar voren. Zonder echt toe te geven dat hij schuldig was probeerde de verdediging daarmee wat medeleven te wekken. Dat was misschien de reden dat hij de doodstraf niet kreeg.’

Decker knikte. ‘Zijn vrouw was terminaal ziek en hij had geld nodig voor haar pijnstillers. Hij was ontslagen en had daardoor geen ziektekostenverzekering meer. Zijn volwassen dochter had een drugsprobleem en hij probeerde haar in een afkickcentrum te krijgen, alweer. Dus stal hij creditcards, sieraden, een laptop, een dvd-speler, een kleine tv, een paar horloges en andere spullen uit dit huis

en van de lichamen van de slachtoffers. Het klopt allemaal. Zijn motivatie was misschien zuiver, maar de manier waarop hij dit deed was dat zeker niet.'

'Maar die spullen zijn nooit teruggevonden. Niet in zijn huis, niet in een pandjeshuis, dus heeft hij daar geen cent van gezien.'

Decker zei: 'Maar toen hij werd gearresteerd had hij geld op zak. We hebben nooit kunnen bewijzen dat dat afkomstig was van de verkoop van de gestolen spullen, dus misschien durfde hij er na de moorden niets mee te doen. Dat was de stelling van de openbaar aanklager tijdens het proces, hoewel ik het idee had dat de jury dacht dat hij dat geld had gekregen door de gestolen spullen te verkopen. Dat is gewoon een eenvoudiger conclusie.'

'Maar geen enkele buur heeft een andere auto zien aankomen of vertrekken, behalve die van David Katz,' zei Lancaster.

'Je weet dat het die avond noodweer was, Mary. Het hoosde en je kon bijna geen hand voor ogen zien. Als Hawkins de koplampen niet aanhad, kon niemand hem misschien zien.'

'Maar zou niemand hem dan ook niet hebben gehoord?' vroeg Lancaster.

'Nogmaals, misschien niet, door het noodweer. Maar ik begrijp dat je op dit moment twijfelt aan de zaak.'

'Zover zou ik niet willen gaan. Ik zeg alleen dat ik vind dat we er nog eens naar moeten kijken.'

'Dat ben ik niet met je eens.'

'Dat zeg je wel, maar ik zie dat je op z'n minst geïntrigeerd bent.' Ze zweeg en nam nog een trekje. 'En dan is er nog de kwestie van Susan Richards.'

'De echtgenote. Vertrok die dag rond vijf uur, deed een paar boodschappen, ging naar een PTA-bijeenkomst en ging daarna uit eten met een paar vriendinnen; dat is allemaal nagetrokken. Ze kwam om elf uur thuis en werd hysterisch toen ze ons daar zag en hoorde wat er was gebeurd.'

'Als jij haar niet had vastgehouden had ze zichzelf iets aangedaan, volgens mij.'

'Niet bepaald iets wat iemand die schuldig is zou doen. En op het leven van Don Richards was een overlijdensrisicoverzekering van maar vijftigduizend dollar afgesloten, door zijn werk bij die bank.'

‘Ik heb mensen gekend die voor minder hebben vermoord. En jij ook.’

Decker zei: ‘Goed, laten we gaan.’

‘Waarnaartoe?’

‘Dat is toch logisch? Naar Meryl Hawkins.’

Toen ze voor de Residence Inn stopten, had Decker even een déjà vu. Hij had hier een tijdje gewoond toen hij niet meer in het huis kon wonen waar hij zijn vermoorde familie had gevonden. Het hotel was niet veel veranderd, het was altijd al in slechte staat geweest en nu was het zelfs nog slechter. Het verbaasde hem dat het gebouw nog bestond.

Ze gingen naar binnen en Decker keek naar links, waar de kleine eetzaal was. Die had hij gebruikt als zijn onofficiële kantoor voor besprekingen met potentiële klanten die hem wilden inhuren als privérechercheur. Hij had in relatief korte tijd veel bereikt, maar toch had het zomaar heel anders kunnen lopen. Hij had zichzelf een hartaanval kunnen eten en kunnen sterven in een kartonnen doos op de parkeerplaats van een supermarkt, wat inderdaad een tijdje zijn thuis was geweest voordat hij in de ‘chiquere’ Residence Inn was gaan wonen.

Decker was niet verbaasd toen ze de lobby binnenkwam.

Jamison knikte tegen Lancaster en zei nadat ze Deckers blik had ingeschat: ‘Ik neem aan dat je me hier verwachtte?’

‘Ik verwachtte het niet,’ antwoordde hij. ‘Ik liet je het papier zien met dit adres erop.’

‘Ik heb op internet de basale feiten van die moordzaak bekeken,’ zei ze. ‘Leek behoorlijk waterdicht.’

‘Daar hadden we het net over,’ zei Lancaster. ‘Maar misschien is de zaak toch lek.’ Ze keek naar de badge op Jamisons heup. ‘Hoorde dat je nu een echte FBI-agent bent. Gefeliciteerd.’

‘Dank je. Leek een logische volgende stap, al was het alleen al om Decker beter te kunnen managen.’

‘Veel succes daarmee. Dat is mij nooit gelukt, ondanks mijn badge.’

‘Hij heeft kamer 14,’ zei Decker. ‘Dat is boven.’

Ze liepen achter elkaar aan naar de eerste verdieping en toen de halve gang door naar de kamerdeur.

Decker klopte aan, en nog een keer. 'Meneer Hawkins? Dit is Amos Decker.'

Het was doodstil in de kamer.

'Misschien is hij naar buiten,' zei Jamison.

'Waar zou hij naartoe kunnen gaan?' vroeg Decker.

'Ik ga even iets navragen,' zei Lancaster. Ze liep snel de trap weer af en was een minuut later terug. 'De receptionist zei dat hij ongeveer twee uur geleden binnenkwam en niet is weggegaan.'

Decker klopte nog harder. 'Hawkins? Gaat het goed met je?' Hij keek de anderen aan. 'Misschien is hij ziek.'

'Misschien is hij dood,' zei Lancaster. 'De man is terminaal ziek.'

'Misschien is hij alleen bewusteloos,' opperde Jamison. 'Of heeft hij te veel pijnstillers genomen. Hij vertelde ons dat hij illegale pijnstillers nam. Die kunnen onbetrouwbaar zijn.'

Decker probeerde de deur, maar die zat op slot. Hij drukte zijn schouder tegen de deur en duwde, en toen nog een keer. Die gaf mee onder zijn enorme gewicht en vloog open.

Ze liepen de kamer in en keken om zich heen.

In de stoel tegenover het bed zat Hawkins. Hij was dood.

Maar niet door de kanker.

De kogelwond in het midden van zijn voorhoofd had daarvoor gezorgd.